

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2008 r. — El Fatmi przeciwko Radzie

(Sprawa T-409/08)

(2008/C 301/90)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nouriddin El Fatmi (Vught, Niderlandy) (przedstawiciel: G. Pulles, advocaat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie braku możliwości stosowania rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 lub nieważności decyzji Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r., jeżeli te dwa akty mają do niego zastosowanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie, że rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 ⁽¹⁾ nie ma do niego zastosowania i o stwierdzenie nieważności decyzji 2008/583/WE ⁽²⁾, jeżeli ma ona do niego zastosowanie.

Po pierwsze skarżący podnosi, że działania Rady były niezgodne z przesłankami art. 5 WE. Zdaniem skarżącego Rada nie miała kompetencji do działania, ponieważ brak jest związku z państwami trzecimi lub ze wspólnym rynkiem.

Po drugie skarżący podnosi, że art. 60, art. 301 i art. 308 WE nie przyznają kompetencji do wydania spornego rozporządzenia.

Po trzecie skarżący podnosi, że działania Rady były niezgodne z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 z dnia 27 grudnia 2001 r. ⁽³⁾ i naruszyły istotne przepisy proceduralne oraz zasady prawa wspólnotowego, między innymi obowiązek uzasadnienia. Zdaniem skarżącego krajowe decyzje, na które powołuje się Rada, nie zostały po pierwsze wydane przez właściwe władze w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, a po drugie są to decyzje, które zostały uchylone przez sąd krajowy w postępowaniu odwoławczym.

Po czwarte skarżący podnosi, że Rada naruszyła jego prawa podstawowe, a w szczególności prawo do poszanowania sfery prywatnej i życia rodzinnego, prawo do skutecznej ochrony sądowej i prawo własności.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27.12.2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70).
- ⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 15.7.2008 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2007/868/WE (Dz.U. L 188, s. 21).
- ⁽³⁾ Wspólne stanowisko Rady z dnia 27.12.2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület przeciwko Komisji

(Sprawa T-411/08)

(2008/C 301/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Artisjus Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: Z. Hegymegi-Barakonyi i P. Vörös, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 3 i 4 ust. 2 decyzji w części, w jakiej odnoszą się one do strony skarżącej oraz art. 4 ust. 3 decyzji w zakresie, w jakim odsyła on do art. 3;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2008) 3435 wersja ostateczna z dnia 16 lipca 2008 r. (Sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC), w której ustalono, iż członkowie CISAC ⁽¹⁾ mający siedzibę w obrębie EOG uczestniczyli z naruszeniem art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG w uzgodnionej praktyce, koordynując zakres terytorialny upoważnień do wzajemnej reprezentacji udzielanych sobie nawzajem w taki sposób, że licencja jest ograniczona do terytorium krajowego każdej z organizacji zbiorowego zarządzania.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności art. 3 oraz art. 4 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji, które odnoszą się do trzech szczególnych form korzystania (Internetu, transmisji satelitarnej i retransmisji drogą kablową) w zakresie, w jakim uznają one, iż strona skarżąca jest odpowiedzialna za naruszenie art. 81 WE poprzez koordynowanie z innymi członkami CISAC klauzul w sprawie zakresu terytorialnego porozumień o wzajemnej reprezentacji w taki sposób, że licencja jest ograniczona do terytorium krajowego każdej z organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi („OZZP”).

Strona skarżąca kwestionuje zaskarżoną decyzję z czterech powodów, a mianowicie braku kompetencji, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia traktatu WE i nadużycia władzy przez Komisję.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła jej prawo do obrony, wydając zaskarżoną decyzję, która różniła się zdecydowanie od jej stanowiska przedstawionego w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, iż decyzja narusza art. 253 WE, gdyż brak jej odpowiedniego uzasadnienia oraz nie wskazano w niej początkowego momentu uzgodnionej praktyki, o której mowa.

Po trzecie, strona skarżąca utrzymuje, iż decyzja narusza art. 81 WE i art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, gdyż Komisja nie przedłożyła wystarczających dowodów w celu wykazania istnienia uzgodnionej praktyki w sposób wymagany prawem i w związku z tym nie uczyniła zadość spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu.

Po czwarte, strona skarżąca podnosi, iż decyzja narusza art. 86 ust. 2 WE, gdyż jest ona przedsięwzięciem zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, zaś zastosowanie wspólnotowego prawa konkurencji w sposób wynikający z zaskarżonej decyzji stanowi przeszkodę do wykonywania szczególnych zadań, które zostały jej powierzone.

Ponadto zdaniem strony skarżącej Komisja nadużyła uprawnień przysługujących jej zgodnie z art. 81 WE, unikając postępowania, które zostało specjalnie przewidziane w traktacie WE w celu rozpatrzenia okoliczności danego przypadku. Następnie strona skarżąca powołuje się na to, iż decyzja narusza art. 151 ust. 4 WE, gdyż nie respektuje różnorodności kultur. Wreszcie podnosi ona, iż decyzja narusza zasadę pewności prawa, ponieważ wymaga ona sposobu postępowania, którego Komisja nie zdefiniowała.

(1) Confédération Internationale des Sociétés d'Auteurs et Compositeurs (Międzynarodowa Konfederacja Stowarzyszeń Autorów i Kompozytorów, zwana dalej „CISAC”).

(2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2008 r. — Trubion Pharmaceuticals Inc. przeciwko OHIM — Merck (TRUBION)

(Sprawa T-412/08)

(2008/C 301/92)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trubion Pharmaceuticals Inc. (Seattle, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: C. Hertz-Eichenrode, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Merck KGaA (Darmstadt, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 3 lipca 2008 r. w sprawie R 1605/2007-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Trubion Pharmaceuticals Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TRUBION” dla towarów i usług należących do klas 5 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Merck KGaA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja nr 72 884 jako wspólnotowego znaku towarowego słownego znaku towarowego „BION” dla różnych towarów; rejestracja nr 3 282 936 jako wspólnotowego znaku towarowego graficznego znaku towarowego „TriBion Harmonis” dla różnych towarów

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla towarów należących do klasy 5 i odrzucenie sprzeciwu dla pozostałych usług należących do klasy 42

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania